

Mehmet Y. YILMAZ

myy@hurriyet.com.tr Fax: 0212 677 03 27

Bu davanın hesabı sorulmalı

ANAYASA Mahkemesi'nin Balyoz davası ile ilgili olarak verdiği kararın benim için sürpriz olduğunu söyleyemem.

Bu kararı daha önce Yargıtay'ın vermiş ve yerel mahkeme kararını bozmuş olması gerekirdi.

Bu dava ile ilgili kuşku ve eleştirilerimi daha önce yazmıştım, ayısını tekrarlamama gerek yok.

Türkiye, askeri darbeler yaşamış, bunun acısını çekmiş bir ülke.

Bugün yaşadığımız siyasi sıkıntıların çok önemli bölümünün, demokrasimizin gelişme sürecinde askeri darbelerin neden olduğu kesintilerden kaynaklandığını tartışmamıza bile gerek yok.

Ve bir gazeteci olarak kolayca tahmin edebileceğim şey de yakın geçmişte kadar askeri darbe tehdidinin demokrasimiz üzerinde bir Demokles kılıcı gibi sallandığıdır.

1. Ordu'da yapılan plan tatbikatında, Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın aksine emrine rağmen "iç tehdit" senaryolarının tartışılmasının tuhaflığını ve bir tür darbe ön hazırlığı olduğunu da söyleyebilirim.

Ama yerel mahkeme, elindeki delilleri tartışmalı, tanıkları dinlemeli, sanıkların savunma haklarına saygı göstermeli ve ancak ondan sonra kararını vermiş olmalıydı.

Bu yapılmadı. "Balyoz davası" bir tür torba davaya dönüştü, isimleri şu ya da bu nedenle o davanın sanıkları arasına yazılan herkes darbeci olarak yargılandı ve mahkûm edildi. Darbenin teşebbüs aşamasında mı kaldığı, yoksa sadece üzerinde konuşulup planın

bir kenara kaldırıldığı mı bile tartışılmadı.

Geçmişte yazdığım yazılarda buna dikkat çekmiştim. Birçok su-bay, hiç haberleri yokken sanki bu suça ortakmış gibi yargılandı.

Deliller tartışılmadı, delillerin yasaya uygunluğu bir yana, gerçekliği üzerindeki kuşkular bile giderilmedi.

Yerel mahkemenin, ilk gününden beri önyargılı olduğu, adil bir yargılama yapmadığı belliydi.

Yargıtay da bu hukuksuzluğa gözünü yumdu. Anayasa Mahkemesi de Yargıtay'ın kararına uysaydı, kuşku duymayın ki bu dava, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden, bugün Anayasa Mahkemesi'nin söylediği gerekçelerle dönerdi. Yani, hükümet, "paralel yapıyla" kavgaya tutuşmasa bile bu davanın sonucu önünde sonunda önceki gün Anayasa Mahkemesi kararındaki gibi olurdu.

Bunu elbette ilk karar veren yerel mahkeme de, Yargıtay da biliyordu.

Ama bunu bildikleri halde insanları yıllarca hapiste tutular, mesleki geleceklerini mahvettiler, aileleri perişan ettiler. Silahlı Kuvvetler'e, etkisi uzun yıllar sürecek bir zarar vermiş olmaları da bunun ekstrası!

Bizim adalet sistemimiz bu hukuksuzluğa neden olanların peşine düşecek mi, hiç sanmıyorum.

Ama şunu söylemeliyim ki, toplumumuzun yargıya olan güvenini tekrar sağlamak istiyorsak, bunun hesabı, bu hukuksuzlukta ısrar edenlerden sorulmalıdır.

Bugünü anlamak için tarihi bilmek gerek

■ **IRAK**, bir kez daha birleşmesi son derece zor olacak şekilde parçalanırken, sağda solda yazılar yayınlanıyor, televizyonlarda nutuklar atılıyor.

Türkiye, Lozan'da Musul'u vermeseymiş şöyle olurmuş, böyle olurmuş gibi iler tutar yönü olmayan fikirler.

Taha Akyol, Lozan Antlaşması'nın 90. yılı nedeniyle çok önemli bir belgesel hazırlamıştı.

Bu belgesel şu anda DVD olarak da yayınlanmış bulunuyor.

Akyol, Lozan ile ilgili belgesel çalışmasına paralel olarak bu konuda bir de kitap yazdı.

"Bilinmeyen Lozan" isimli bu kitap, bugün Lozan ile ilgili tartışmaların temel kaynağının siyasi önyargılar olduğunu gösteriyor.

Taha Akyol, kuşkusuz ki bir siyasi görüşe sahip ve zaten bu görüşlerini gazetede ki köşesinde, televizyondaki programlarında ifade ediyor. Bu kitap, bütün

bu siyasi görüşlerden bağımsız olarak yazılmış, objektif ve titiz bir araştırmanın ürünü.

Sınırımızın hemen güneyinde, bir zamanlar Osmanlı egemenliğindeki topraklarda büyük bir altüst oluş yaşanırken, sorunun temelinin nereden kaynaklandığını bilmek, bugün yaşadıklarımızı da daha iyi anlamamızı sağlıyor.

Akyol, son derece kolay ve hızla okunan, hatta deyim yerindeyse bir "polisye roman" heyecanı ile okuyacağınız bir kitap yazmış.

Kitap bu yılın başında yayınlandı, ama değeri bugünün şartlarında daha iyi anlaşılıyor.

"İki yüz yıllık Doğu meselesinin" bugüne etkilerini kavramızı kolaylaştırıyor ve genç Cumhuriyet'in kurucularının hangi düşünceler içinde Lozan'ı yürütbildiklerini anlatıyor.

Bu kitabı okumanızı öneririm.

Üstün zekâlı çocuklar sahipsiz

TBMM'de Üstün Yetenekli Çocukların Eğitimi konusu ile ilgili bir araştırma komisyonunun kurulduğunu gazeteci arkadaşım **Emin Özgönül**'den öğrendim.

Komisyon, 4 aylık bir çalışmanın sonucunda 471 sayfalık bir rapor hazırlamış.

Daha sonra komisyonun ulaştığı sonuçları da size aktaracağım.

Araştırma Komisyonu, çalışmalarını sürdürürken, üstün yetenekli çocukların eğitimi için kurulan Ankara Fen Lisesi'ne de gitmiş.

Komisyon başkanı **AKP İstanbul Milletvekili Halide İncekara**

izlenimlerini geçtiğimiz ayın sonunda **TBMM Genel Kurulu**'nda şöyle anlatmış: "Zeki çocuklar için kurulan Ankara Fen Lisesi'ni görünce delirdim. Sincan Çocuk Cezaevi'nde her çocuğun bir odası, 2 hizmetlisi var. Fen lisesinde bir odada 5 çocuk, öğretmen yok, okulun damı bile

çökük. En başarılı 500 çocuğu oraya almışlar, altlarına ateş yakıp imha ediyorlar. Türkiye'de çocuk sahipsiz, suça bulaşmadığı, mağdur olmadığı ya da saldırıya uğramadığı sürece sahibi yok. Hep birlikte ağlaşıyoruz. Yeni yetme öğretmenlerin, neredeyse öğrenerek doğmuş gibi olan bu çocuklara yetişmesi de mümkün değil."

Komisyon, Fen Lisesi'nde yaptığı incelemede, fizik laboratuvarında elektrik kaçağı olduğunu, kimya laboratuvarındaki malzemelerin de 1960 yılından kaldığını da tespit etmiş. **Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı**'nin eleştirilere verdiği yanıt ise şu: "Ankara Fen Lisesi özel proje okulları kapsamına alınacak. Bakanlık, Vakıf ve mezunlar derneğiyle birlikte burası için girişim başlatacağız."

Nasıl bir girişim başlattığı da sanırım bir "devlet sırrı" ki aradan geçen bir aya rağmen hâlâ öğrenemedik.